

[Birgit Busk.]

hængige, et valgforbund med to andre partier, hvoraf det ene var fremskridtspartiet. Aftalen om dette forbund blev ført ud i livet på den måde, at både fremskridtspartiet og de uafhængige opstillede kandidater på de samme lister landet over. De uafhængige opstillede i alt 32 kandidater. Heraf blev 2 valgt. I overensstemmelse med samarbejdsaftalen anmeldte jeg nogle uger efter valget partiet de uafhængige her i tinget, mens den anden valgte kandidat foretrak at tilslutte sig fremskridtspartiet.

Jeg har ønsket at give disse oplysninger for at slå fast, at jeg aldrig på noget tidspunkt har tilhørt fremskridtspartiet, jeg har heller aldrig været bundet af dette partis politiske beslutninger og er derfor heller aldrig udtrådt af fremskridtspartiet.

Jeg har al den tid, jeg har været medlem af folketinget, kun repræsenteret den politik og de ideer, som er partiet de uafhængiges. Om forholdet mellem fremskridtspartiet og de uafhængige blev det i samarbejdsaftalen understreget, at vi var uenige om mange ting, men at vi var enige om, at de direkte skatter skulle nedsættes mest muligt, og at den offentlige administration skulle begrænses til det strengt nødvendige. Denne fælles erklæring fra de to partier føler jeg mig bundet af.

Vi har her i dag til behandling et forslag til skattelovgivning, som nedsætter den direkte beskatning med godt 7 mia kr. Jeg synes ikke, det er tilstrækkeligt. Jeg havde helst set et meget højere beløb, og jeg tror, at der her i tinget kunne have været skabt flertal for dette meget højere beløb, hvis på den ene side regeringen ikke så krampagtigt havde søgt at få et forlig i stand med socialdemokratiet og på den anden side fremskridtspartiets forhandlere ikke lige så krampagtigt havde fastholdt krav, som de på forhånd måtte vide ikke kunne få tilslutning af et flertal her i tinget.

Ved denne krampagtighed tabte såvel regeringen som fremskridtspartiet, der begge ligesom de uafhængige ønskede den direkte beskatning sat stærkt ned, et beløb på ikke under 5 mia kr. på gulvet. Det må skatteyderne nu betale mere, end det ellers havde været nødvendigt. Jeg synes, at hverken hr. Poul Hartling eller hr. Glistrup har noget at rose sig af i denne forbindelse, og

som sagt er det skatteyderne, som må betale.

Således som forhandlingerne er forløbet i de sidste uger, skønner jeg, at den her foreslåede skatnedsættelse på de 7 mia kr. i 1975 er det mest mulige, der kan gennemføres, og i overensstemmelse med den samarbejdsaftale med fremskridtspartiet, som jeg omtalte for et øjeblik siden, vil jeg stemme for resultaterne af det forlig, som de seks samarbejdende partier har indgået.

Det er ikke med særlig stor glæde, jeg gør det. Der er ting i forliget, jeg uden videre kan tiltræde. Jeg tror, det er bydende nødvendigt både for arbejdslyst og for investeringslyst, at vi endelig en gang her i folketinget kan vise, at vi ikke bare kan forhøje skatterne, men også sætte dem ned. Jeg tror, at fordelingen af nedsættelsen over de forskellige indtægtsgrupper er rigtig. Mellemindkomsterne her i landet har lige siden kildeskattens indførelse været helt urimeligt belastet i forhold til andre grupper. Disse mellemindkomster, som er udtryk for den flid, foretagsomhed og arbejdsindsats, som vi har så hårdt brug for, er gennem de sidste år blevet straffet på helt utilbørlig måde. Nu får de dog en beskedent lettelse; den kunne være blevet væsentlig større, hvis forhandlingsgryden ikke var gået af kog.

Jeg synes også, det er i orden, at mange folkepensionisters skattefrie bundgrænse hæves så stærkt, at de helt falder ud af beskatningen. Jeg tror, det er et princip, vi skal prøve at føre videre, således at alle sociale ydelser simpelt hen holdes uden for beskatningen. Jeg synes, det er temmelig idiotisk, at først bevilger den ene myndighed et tilskud til folk fra den offentlige kasse, og derefter haler den anden myndighed penge ud af de samme folk til den samme offentlige kasse. Der er her tale om et dobbeltbogholderi, som kun har den følge, at den offentlige administration bliver urimelig dyr. Der skal to kontorer til at klare, hvad ét kontor kunne gøre, og det er jo ikke et enkelt kontor, det drejer sig om, men kontorer i hver eneste af vore i alt omtrent 300 primærkommuner og amtskommuner. Det er tilsammen udgifter på adskillige 100 mill. kr. hvert år, som jeg meget hellere så kom vore folkepensionister, invalidepensionister og enkepensionister til gode.